

Preek: 2 Petrus 3: 1-13, Lukas 12: 41-47

Er was eens een predikant die op huisbezoek ging bij een gemeentelid waar het maar moeilijk was om over geestelijke zaken in gesprek te komen. Ook deze avond kabbelde het gesprek een beetje voort. En juist op het moment dat de predikant een aanknopingspunt ontdekte om de bijbel of het geloofsleven ter sprake te brengen, stelde de vrouw des huizes voor om nog een rondje koffie in te doen. Aan het eind van het bezoek voelde de predikant zich gefrustreerd. Aardige mensen, maar nauwelijks enige diepgang in het geloofsleven. Toen de familie de predikant uitliet en de dominee zijn jas aantrok, stelde de dominee plotseling een vraag: *Verwacht je dat de Here Jezus vanavond terugkomt?* De gastheer stotterde een beetje: *nou....tsja....eigenlijk niet.* De predikant antwoordde: *waakt dan, want gij weet niet, op welke dag de Heer komt (Matt.24;42).*

Dit waargebeurde verhaal vertelde br. Jacques Brunt tijdens de Maranatha Conferentie in onze gemeente. Ik vond het behoorlijk confronterend. Hoe zit dat nu eigenlijk bij mijzelf? Verwacht ik de Here Jezus terug? Verwacht ik hem ook vandaag? Houd ik daar rekening mee? En hoe kun je dat het beste doen, de Here Jezus verwachten?

Ik heb zojuist twee gedeelten met u uit de bijbel gelezen. Het gedeelte uit Lukas is een voorbeeld dat Jezus gebruikt om duidelijk te maken hoe we de Heer terug moeten verwachten en Petrus schrijft over spotters die de wederkomst van Jezus in twijfel trekken. Eerst maar even kijken naar Petrus.

Petrus de apostel had al eerder een brief geschreven. De 1^e Petrusbrief gaat vooral over vervolgingen en de gevaren die de gemeente van buitenaf bedreigen en ook het lijden dat dit met zich meebrengt. In de 2^e brief waarschuwt Petrus de gelovigen voor gevaren die de gemeente van binnenuit bedreigen. Er zijn dwaalleraars, valse profeten, die zelfs de meester die hen heeft vrijgekocht verloochenen. Zo zegt Petrus dat (2:1). Die meester die hen heeft vrijgekocht is natuurlijk Jezus zelf. Op zich bijzonder natuurlijk dat Petrus het woord 'verloochenen' hier gebruikt. Is hijzelf niet degene die Jezus heeft verloochend? Hij weet als geen ander wat het is om Jezus te verloochenen. Petrus zelf had tot drie keer toe beweerd Jezus niet te kennen. Een regelrechte ontkenning van Jezus' Messiasschap.

Maar hij is ook degene die diep berouw kreeg en zich bekeerde. Denk maar aan dat gesprek dat Jezus na de opstanding met Petrus voerde aan de oever van het meer van

Galilea. Tegenover de drievoudige verloochening staat een drievoudige vraag van Jezus: *Heb je mij echt lief, Petrus?* En tot drie keer toe moest Petrus Hem antwoorden: *Ja Heer, u weet het dat ik U echt lief heb (Joh.21)*. Een intens moment. We zien Petrus heel klein worden. Maar juist het feit dat Petrus zich vernedert is ook zijn redding geworden. Dat wist hij als geen ander. Maar hij weet ook wat de gevolgen zijn als je blijvend Jezus verloochent. Wie dat doet bewerkt z'n eigen ondergang. Daar is Petrus heel duidelijk over. Wie voorbij gaat aan het offer van Jezus – de meester die ons heeft vrijgekocht – sluit voor zichzelf de deur. Je kunt vrijgekocht worden, maar je moet je ook willen laten vrijkopen!

Uit het gedeelte dat we net lazen blijkt dat er niet alleen valse leraren de gemeente binnendrongen, maar ook spotters. Mensen die spottend durfden uit te spreken dat de wederkomst van Jezus nu zo lang uitblijft dat ze zich zijn gaan afvragen of de wederkomst wel ooit zal plaatsvinden. *Waar blijft hij nu? Hij had toch beloofd te komen? De generatie voor ons – de HSV heeft hier ‘onze vadersen’ - is al gestorven, maar alles is nog steeds zoals het sinds het begin van de schepping is geweest.*

Nu is niet helemaal duidelijk of met die ‘vadersen’ de eerste generatie christenen in de gemeente bedoeld worden, of dat verwezen wordt naar de oudtestamentische vaders. In ieder geval gebruikt Petrus, de schrijver van deze brief, het woord ‘vadersen’ wel met die betekenis in zijn toespraak in Handelingen 3:13: Hij heeft het daar over de God van Abraham, Izaäk en Jakob, de God van onze voorouders (ook hier heeft de HSV: vadersen). De NBV vertaalt hier dus hetzelfde woord op twee plaatsen op verschillende manieren. De ene keer ‘de vorige generatie’, de andere keer ‘de voorouders’. De HSV is konsekwenster en gebruikt in beide gevallen ‘vadersen’. En in Handelingen gebruikt Petrus dit woord in ieder geval om de oudtestamentische vaders aan te duiden.

Voor de betekenis van de woorden van de spotters maakt het echter niet zoveel uit. De strekking van hun spotternij is wel duidelijk. Er is een belofte van de wederkomst, maar je ziet er niets van. Wat is er nu werkelijk veranderd sinds de schepping?

Maar dan wil Petrus deze mensen toch wel even wakker schudden. Is dat echt zo? Is het echt zo dat er niets is veranderd sinds de schepping? En wat dacht je dan van de zondvloed. Bij de schepping heeft God nauwkeurig scheiding aangebracht tussen land en water. Hij hoefde maar een woord te spreken. En is die orde altijd zo gebleven? Ben je dan vergeten dat God in de tijd van Noach één enkel woord sprak, en die scheiding tussen land en water werd weer opgeheven. De wateren van de vloed kwamen over de

aarde, de kolken der grote waterdiepten braken open en de sluizen van de hemel werden geopend. Als dat gebeurd is, kun je toch niet zeggen dat alles bij hetzelfde is gebleven. Net zo zeker als de toenmalige wereld door water vergaan is, zo zeker zal door hetzelfde woord de huidige wereld voor het oordeelsvuur bewaard blijven. Dit zijn de woorden van de heilige profeten en van de apostelen van de Heer en Heiland, zegt Petrus in het 2^e vers. De heilige profeten zijn de OT-sche profeten de apostelen zijn de ooggetuigen van de Here Jezus. Het getuigenis van de profeten en de apostelen zou je kunnen omvatten als de hele bijbelse Boodschap. De bijbel waarschuwt ons elke keer weer voor dwalingen en spotternijen. En net zo zeker als de zondvloed kwam op de prediking van Noach, zo zeker zullen de woorden uit de bijbel over de komst van de Heer en de aankondiging dat deze wereld door het vuur zal vergaan ook in vervulling gaan.

Maar daarbij moeten we wel beseffen dat we God niet kunnen narekenen. Eén dag is bij de Here als duizend jaar en duizend jaar als één dag. Wij beschikken niet over Gods agenda. En dat is maar goed ook. En dat wil natuurlijk helemaal niet zeggen dat we ons niet mogen afvragen wanneer de Heer terugkomt. En dat wil ook niet zeggen dat we niet de bijbel mogen bestuderen en mogen nadenken over de tekenen van de tijd. Maar laten we alsjeblieft wel voorzichtig blijven om met al te grote zekerheid dingen te verkondigen hoe het zal gaan. Er zijn al teveel schrijvers geweest die tot in detail konden zeggen hoe het zat, maar waarvan we nu toch moeten concluderen dat ze een te grote broek aangehad hebben.

En als we ons afvragen waarom de wederkomst uitblijft, dan is het is ook nog een keer de toon die de muziek maakt. Hoe vragen we ons dat af?

In de 1^e Tessalonicenzenbrief vroeg de gemeente zich ook af hoe het precies zat met de verschijning van de Heer. In die gemeente was onrust ontstaan. Men had echt heel sterk de verwachting dat de Here Jezus heel snel zou terugkomen, maar nu waren er toch een aantal gemeenteleden gestorven. Hoe zit dat nou? En wat gebeurt er met die gestorven gelovigen. Gaan deze mensen de boot missen. En als mensen die vraag stellen gaat Paulus hen troosten. *Wij levenden zullen de ontslapenen niet voorgaan. Als de bazuin klinkt zullen zij het eerst opstaan en daarna zullen wij, samen met hen, de Heer tegemoet gaan in de lucht..... vertroost elkaar met deze woorden.*

Ik wil het nu niet hebben of de gemeente die de Heer in de lucht tegemoet gaat wordt opgenomen of dat de gemeente de bruidegom hier binnenhaalt en samen terug gaat naar de aarde. Dat is een andere discussie, waarop het antwoord trouwens helemaal niet makkelijk is. Waar het me nu om gaat is dat de vraag stellen waarom Jezus uitblijft niet

persé fout is. De mensen in Tessalonika waren aan het twijfelen gebracht omdat Jezus' komst uitbleef en daarom stelden ze die vraag. En dat mag, die vraag mag je stellen! Ook in het bijbelboek Openbaring (6:10) zien we dat de 'wanneer' vraag gesteld wordt. Een totaal andere situatie. De zielen van de mensen die gedood zijn vanwege hun geloof in Christus roepen het uit naar God: *hoelang nog, wanneer gaat u ons bloed wreken?* Met andere woorden, wanneer gaat U komen om in te grijpen?

Drie verschillende situaties. De martelaren voor de troon die vertwijfeld aan God vragen, wanneer Hij recht gaat doen aan z'n kinderen die zo onnoemelijk te lijden hebben gehad omwille van hun geloof. De gelovigen in Tessalonika die aan het twijfelen gebracht werden omdat er gemeenteleden stierven voordat Jezus was teruggekomen. En hier, in de 2^e Petrusbrief gaat het om mensen die zich spottend afvragen of de Heer eigenlijk wel terugkomt. Een gelovig mens mag zich best afvragen hoe lang het nog duurt voordat God gaat ingrijpen en terugkomt. En als we te maken hebben met groot onrecht dan is het ook heel begrijpelijk dat we ons afvragen wanneer de Heer nu eindelijk orde op zaken komt stellen. Wie nadenkt over de holocaust en al het lijden van het Joodse volk, wie nadenkt over onschuldige christenen die onthoofd worden door de IS, wie nadenkt over die arme vluchtelingen met z'n allen in zo'n wankel bootje, ontkomt toch niet aan die vraag: *hoelang nog Heer? Waar blijft de belofte van uw komst? Wanneer gaat U recht zetten wat krom is?*

Maar hier in de 2^e Petrusbrief wordt de vraag anders gesteld. Geen roep om recht, geen twijfel vanwege geliefden die gestorven zijn voor de wederkomst, maar spot, alsof de komst van de Heer berust op een fabeltje. Het wordt ontkend.

Er wordt geleefd alsof de Heer helemaal niet komt. Net als die rentmeester in het voorbeeld van Jezus uit Lukas 12. De heer die op reis ging had hem opdracht gegeven om voor zijn huishouden te zorgen. De rentmeester had de leiding. Hij moest zorgen dat bij de afwezigheid van de heer alles op rolletjes zou lopen. Als rentmeester vertegenwoordigde hij z'n heer en aan hem de taak om alles zo te laten verlopen zoals z'n heer het wil. Maar hoe langer de heer wegbleef hoe groter de chaos werd onder de leiding van de rentmeester. Hij mishandelde het personeel en at zich klem in al het voedsel dat voor het grijpen lag.

Hoe kon deze rentmeester zijn heer nu het beste terug verwachten? Moet hij op de uitkijk gaan staan en in de verte turen of z'n heer in aantocht was? Moet hij gaan proberen uit te rekenen hoe lang de heer weg blijft? Waarschijnlijk duurt dat feest waar de heer naar toe is zoveel dagen, en dan moet hij nog een reis maken. Dus dan en dan zal hij er ongeveer

zijn.

Of moet hij zich misschien angstig gaan afvragen of hij wel met de goede dingen bezig zou zijn als de heer er aankomt? Stel je voor dat hij net even zit uit te rusten, lekker te niksen als de heer komt. Zou de heer dan wel een goede indruk van hem hebben? En moet de rentmeester daarom maar dag in dag uit voortploeteren om maar vooral bij z'n heer in een goed blaadje te komen en zo zijn gunst te verdienen?

Is dat wat Jezus wil zeggen met dit voorbeeld?

Nee.....die rentmeester moet gewoon doen wat er van een rentmeester verwacht wordt. Hij moet zorgen dat het huishouden op rolletjes loopt. Meer niet. Dat is wat z'n heer van hem vraagt. Hij verwacht bij z'n terugkeer dat we hebben gedaan wat ons is opgedragen. *Wel gedaan....goed gedaan, over weinig ben je trouw geweest, over veel zal ik je stellen (Mt. 25).*

Op dezelfde manier heeft God ons als rentmeester aangesteld. Het griekse woord voor rentmeester betekent zoiets als 'vertegenwoordiger van zijn heer', zeg maar 'ambassadeur'. Wij zijn ambassadeurs van onze Heer en onze taak is Hem te vertegenwoordigen. Hem zichtbaar maken in de dingen die we doen. We zijn rentmeesters over onze tijd, over ons geld, over onze gaven en talenten, over ons lichaam. Hoe gaan we om met alles dat de Heer ons heeft toevertrouwd? En hoe maken we Hem het meest zichtbaar in deze wereld, waarin zoveel gebrokenheid is? Hoe kunnen we het verschil maken?

Wees een rentmeester. Laat Jezus zien. Durf anders te zijn. Ga niet op in de grijze massa. Laat je niet leiden door wat iedereen doet, maar beken kleur. Vraag je af hoe de Heer het zou doen. Dat moest die rentmeester ook doen toen hij over het huishouden van z'n heer werd gesteld. Steeds zichzelf afvragen: hoe zou mijn heer dat nu willen, hoe handel ik in de geest van m'n heer. Zo handelen was de beste manier om z'n heer terug te verwachten. Niet een pakket instructies, maar handelen in overeenstemming met de goedheid van z'n heer.

En dat geldt voor ons niet anders. Wat zou Jezus willen? Hoe handel ik het meest in de Geest van Jezus? Hoe kan ik in overeenstemming met Jezus' hart zichtbaar maken wie Hij is? We hoeven niet te gaan rekenen of mis te rekenen, we hoeven ook niet krampachtig te gaan doen. We mogen rentmeesters zijn. Vertegenwoordigers van Jezus. Op Hem afgestemd zijn, dan wordt Zijn goedheid en liefde in jouw leven zichtbaar in al die gebieden waarover de Heer je als rentmeester heeft aangesteld.

En die vraag waarom het zo lang duurt? Ach daar geeft Petrus een prachtig antwoord op. *De Heer is niet traag met het nakomen van zijn belofte, zoals sommigen menen; Hij heeft alleen maar geduld met u, omdat hij wil dat iedereen tot inkeer komt en niemand verloren gaat.*

In deze prachtige woorden komt zo duidelijk naar voren wat Gods verlangen is. God wil redding van mensen. Hij wil niet de redding van een selecte groep uitverkorenen, God wil niet dat sommigen verloren gaan maar dat allen tot bekering komen. Niemand uitgesloten. En die redding is de reden dat God nog altijd deze wereld, met al zijn lijden, al zijn onrecht, al zijn zonde laat voortbestaan. Als we nadenken waarom er zoveel lijden is in deze wereld is dit in ieder geval een argument dat meespeelt. Op het moment dat God ingrijpt in de wereld en een eind gaat maken aan het lijden dan is dat het uur van de waarheid, het uur waarop de beslissingen vallen. Ik moet er niet aan denken dat dit moment zal aanbreken, terwijl er nog zoveel mensen zijn van wie ik houd, die Christus nog niet hebben toegelaten. Wil ik graag dat God een eind maakt aan al het lijden en onrecht in de wereld? O ja, graag. Wat dat betreft zeg ik net als die martelaren voor de troon: *hoe lang nog Here?* Maar tegelijkertijd heb ik ook iets van: *wacht nog even Heer, die moet nog mee, en die nog en die nog.* En dat zal waarschijnlijk bij u niet anders zijn. Ongetwijfeld zijn er ook in uw omgeving mensen die u het zo enorm graag gunt. Het kan ook zijn dat jij je nu bewust wordt dat het op kiezen aankomt. Reken er maar op dat het Gods verlangen dat jij ook van de partij bent. De Here treuzelt niet, Hij wacht. Misschien wacht Hij wel op jou! Maar dan moet je wel komen en je knieën buigen voor Jezus! De Here is niet traag, Hij treuzelt niet, reken maar dat God nog meer dan wij naar dat moment uitzielt dat er een eind komt aan alles dat door zonde is aangetast. En reken maar dat God nog meer dan wij verlangt naar de redding van allen die ons lief en dierbaar zijn. En wij, wij mogen bidden, kom Here Jezus, om een eind te maken aan het onrecht. Maar we mogen ook bidden om redding. Trek hen naar U toe, Here, zodat zij er straks ook bij zullen zijn. Je voelt wel aan dat de gebeden om de spoedige komst van de Here Jezus en de gebeden om de redding van nog zoveel mogelijk mensen met elkaar op gespannen voet staan. Als je bidt om bekering van mensen dan vraag je om uitstel van de wederkomst. Als je bidt om de wederkomst dan bidt je om het einde van de genadetijd. Laten wij maar bidden om allebei. De nieuwe wereld is Gods verlangen, de redding van alle mensen is ook Gods verlangen. Gelukkig maar dat Hij alles in handen heeft. AMEN

Mei 2015
G.P. Hartkamp
Wapenveld